

ประสิทธิผลของการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อความสามารถในการว่ายน้ำ

วีรพรรณ จันทร์ขาว* นฤพนธ์ วงศ์จตุรภัทร**
สันติพงษ์ ปลั่งสุวรรณ*** เสกสรรค์ ทองคำบรรจง****

วันตอบรับ 30 พฤษภาคม 2563

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาผลของการสอนว่ายน้ำแบบเพื่อนช่วยเพื่อนต่อความสามารถในการว่ายน้ำท่าครอล สโตรคและ ท่ากรรเชียง 2) เปรียบเทียบความสามารถในการว่ายน้ำ ท่าครอล สโตรคและท่ากรรเชียงจากการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับแบบปกติ 3) ศึกษาผลของการสอน ว่ายน้ำที่ส่งผลต่อทัศนคติในการเรียนว่ายน้ำแบบเพื่อนช่วยเพื่อน กลุ่มตัวอย่าง คือ นิสิตคณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยบูรพาที่ยังไม่เคยผ่านการเรียนว่ายน้ำ ที่อาสาสมัครเข้าร่วมการวิจัย จำนวน 24 คน แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 12 คน โดย 2 กลุ่ม แบ่งเป็นกลุ่มที่มีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับแบบปกติ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย โปรแกรมการสอนว่ายน้ำท่าครอล สโตรค และท่ากรรเชียง 8 สัปดาห์ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แบบทดสอบวัดทักษะพื้นฐานของสุกัญดา คงสมรส (2553) ที่นำมาประยุกต์ใช้กับ 2 ท่าว่าย ได้แก่ ทักษะการว่ายน้ำท่าครอล สโตรค และทักษะการว่ายน้ำท่ากรรเชียง และแบบสัมภาษณ์ด้านทัศนคติในการเรียนว่ายน้ำ แบบมีโครงสร้าง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบความแตกต่างระหว่างช่วงของการทดสอบทั้งภายในกลุ่มและระหว่างกลุ่ม โดยใช้สถิติ ANOVA with repeated measure และทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการวิจัย พบว่า 1) ผลของการสอนว่ายน้ำแบบเพื่อนช่วยเพื่อนต่อความสามารถในการว่ายน้ำท่า ครอล สโตรคและท่ากรรเชียง มีการพัฒนาความสามารถเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่ระยะก่อนการทดลองจนถึงระยะหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 2) ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการว่ายน้ำท่าครอล สโตรคและท่ากรรเชียงจากการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับแบบปกติ ไม่มีความแตกต่างกัน 3) การเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนทำให้ผู้เรียนมีทัศนคติในการเรียนที่ดี ความเข้าใจในท่าทางขั้นตอนวิธีการ ว่ายน้ำมากขึ้น และวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดต่างๆ ในการว่ายน้ำ ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนาน และได้พูดคุยกันมากขึ้น

คำสำคัญ ประสิทธิภาพ, การสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน, ความสามารถในการว่ายน้ำ

*นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬาและการออกกำลังกาย มหาวิทยาลัยบูรพา

**ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬาและการออกกำลังกาย มหาวิทยาลัยบูรพา

***ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยบูรพา

****อาจารย์ ดร. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

ติดต่อ: วีรพรรณ จันทร์ขาว, pai-fss59@hotmail.com, 095-5075759

Effectiveness of Peer Assistant Teaching Technique on Swimming Performance

Weerapan Chancaow* Naruepon Vongjaturapat**
Suntipong Plungsuwan*** Sakesan Tongkhambanchong****

Received Date 30 May 2020

Abstract

This research were aimed 1) to examine the effects of peer assistant technique on swimming performance (Crawl and back strokes), 2) to compare the difference between crawl stroke and back stroke performance through peer assistant technique and regular teaching technique, and 3) to examine the effect of peer assistant technique towards the attitude of study participants. The participants were 24 students at Faculty of Sport Science, Burapha University who have not experienced in swimming. The sample was divided into 2 groups of 12 people. Through peer assistant technique and regular teaching technique. Study tools were use for the 8 week and swimming programs and basic swimming skill test (Kongsomros, 2010) as well as semi-construct interview developed by the researcher. Means and standard deviation, were used for demographic as well as analysis of variance with repeated measure for the difference between three different time measures. The p-value set at .05. Results of the study were 1) the peer assist teaching technique can progressively increase participants' swimming performance from the beginning until the final stage statistically significant at .05., 2) the swimming performance of both techniques, crawl stroke and back stroke, were no significant difference., and 3) qualitative analysis indicate that the positive attitude toward peer assistant teaching technique can help more understand upon stage of swimming, how to swim and mistaking correction. The technique can increase the enjoyment while they swim. The interaction and talk between their friends created more positive environment.

Keywords Effectiveness, Peer Assistant Teaching Technique, Swimming Performance

*Master's degree student, Department of Sports and Exercise Science, Burapha University

**Assistant Professor, Ph.D., Department of Sports and Exercise Science, Burapha University

**Assistant Professor, Ph.D., Faculty of Sports Science, Burapha University

****Lecturer, Ph.D., Faculty of Education, Burapha University

Contact: Weerapan Chancaow, pai-fss59@hotmail.com, 095-5075759

บทนำ

กีฬาว่ายน้ำเป็นกีฬาที่นักวิชาชีพด้านสุขภาพและสมรรถภาพเห็นว่าเป็นกิจกรรมที่สามารถพัฒนาร่างกาย อารมณ์ สติปัญญา เพื่อเป็นการส่งเสริมบุคลิกภาพให้มีความคล่องแคล่วว่องไว กระฉับกระเฉง และเป็นกิจกรรมที่พัฒนาสมรรถภาพ ความอ่อนตัว ความแข็งแรงของระบบต่างๆในร่างกาย เช่น ระบบหายใจ และระบบไหลเวียนโลหิต เนื่องจากกีฬาว่ายน้ำเป็นกิจกรรมที่ใช้กล้ามเนื้อและร่างกายทุกส่วนเมื่ออยู่ในน้ำเป็นเวลานานๆ ไม่มีการปะทะใดๆ จึงไม่ทำให้กล้ามเนื้อและเส้นเอ็นเกิดความเสียหายหรือเกิดการบาดเจ็บได้ง่าย ดังนั้น กีฬาว่ายน้ำจึงเป็นกีฬาที่ได้รับความนิยมมากขึ้นในทุกๆวัย และส่งผลให้ผู้ที่ทำกิจกรรมออกกำลังกายด้วยกีฬาว่ายน้ำมีสุขภาพที่ดี แข็งแรง ปราศจากโรคภัย (นิวัฒน์ ฤกษ์กังวาน, 2552) และกีฬาว่ายน้ำยังเป็นกีฬาที่มีประโยชน์ต่อมนุษย์อย่างมากเพราะสามารถพัฒนาในด้านร่างกาย อารมณ์ สติปัญญา และสามารถส่งเสริมบุคลิกภาพให้มีความว่องไว กระฉับกระเฉง (ระลึก สัทธาพงษ์, 2524) นอกจากนี้ ด้านสุขภาพแล้ว กีฬาว่ายน้ำถือได้ว่าเป็นกีฬาที่มีความนิยมอย่างมากและเป็นกิจกรรมที่สร้างสรรค์ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและสังคมในหลายๆด้าน เช่น เพื่อสุขภาพที่แข็งแรง เป็นการพักผ่อนหย่อนใจที่ดีและมีส่วนช่วยในการพัฒนาอีกด้วย (วาสนา คุณภาสิทธิ , 2529) และสอดคล้องกับ เทเวศร์ พิริยะพฤษณ์ (2534) ที่กล่าวว่า กีฬาว่ายน้ำเป็นกีฬาที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย มีการแข่งขันทุกระดับตั้งแต่เยาวชนจนถึงระดับโอลิมปิก นอกจากนั้นยังเป็นที่ยอมรับของประชาชนทั่วไป

ท่าของการว่ายน้ำในปัจจุบันมีทั้งสิ้น 4 ท่าว่ายน้ำ คือ ท่าครอล สโตรค ท่ากรรเชียง ท่ากบ และท่าผีเสื้อ ซึ่งท่าว่ายน้ำที่กล่าวมาเป็นที่ใช้ในการเรียนและว่ายน้ำกันเป็นประจำ และยังเป็นท่าที่ได้บรรจุอยู่ในการแข่งขันกีฬาว่ายน้ำในระดับต่างๆ เช่น ซีเกมส์ เอเชียนเกมส์ หรือโอลิมปิกเกมส์ ผู้วิจัยได้นำมาใช้ในการเรียนการสอนในการวิจัยครั้งนี้ 2 ท่าว่ายน้ำ คือ ท่าครอล สโตรค และท่ากรรเชียง ซึ่งในการเรียนการสอนว่ายน้ำจะมีการว่ายน้ำท่าครอล สโตรค (Crawl Stroke) คือ ท่าที่ร่างกายมีความเปรียบลู่ลื่นมากกว่าท่าอื่นๆ รวมทั้ง การเคลื่อนไหวเป็นไปอย่างต่อเนื่อง ซึ่งสามารถจะว่ายน้ำได้อย่างง่ายที่สุดในการว่ายน้ำและในกระบวนการสอนว่ายน้ำจะสอนท่าครอล สโตรคเป็นท่าแรก เนื่องจากการว่ายน้ำในท่าครอล สโตรค นั้น เป็นพื้นฐานก่อนที่จะพัฒนาการเรียนว่ายน้ำในท่าต่อไปได้ง่ายขึ้น ก่อนการฝึกควรมีข้อจำกัดที่ควรจะทำให้ดี คือ สามารถหายใจในน้ำได้อย่างถูกต้องและควบคุมการลอยตัวที่ได้ระดับจึงจะว่ายน้ำในท่านี้ได้ดี และเป็นการว่ายน้ำที่ต้องการความสม่ำเสมอในการว่ายน้ำ โดยใช้แรงน้อยที่สุด การฝึกหัดในท่านี้จะมีการเริ่มเป็นขั้นตอนไป ดังนี้ การใช้ขา การใช้แขน วิธีการใช้ขาและแขนร่วมกัน การสะบัดเท้า แล้วท่ากรรเชียง (Back Stroke) ที่มีลักษณะคล้ายกับท่าครอล สโตรค ในด้านการจัดลำตัว การหมุนแขน การเตะขา แต่ในด้านตรงกันข้าม เป็นท่าที่สองที่นำมาสอนในการเรียนการสอนว่ายน้ำ โดยมีการใช้แขนสลับกันและการเตะขาที่ต่อเนื่อง การว่ายน้ำกรรเชียงจะต้องมีการฝึกการลอยตัวและการทรงตัวให้อยู่ระดับผิวน้ำเพื่อหายใจ เนื่องจากท่ากรรเชียงเป็นท่าที่มีการว่ายน้ำแบบนอนหงาย ศีรษะอยู่ผิวน้ำโดยให้น้ำอยู่ระดับหู (ว่ายน้ำ รวมภฏ กติกา และพื้นฐานการเล่น, 2557, น. 58-70)

ทฤษฎีทางปัญญาสังคม (Social Cognitive Theory) Bandura เชื่อว่า พฤติกรรมของคนเราไม่ได้เกิดขึ้นและเปลี่ยนแปลงไปเนื่องจากปัจจัยทางสภาพแวดล้อมแต่เพียงอย่างเดียวหากแต่จะต้องมีปัจจัยส่วนบุคคลร่วมด้วย และการร่วมของปัจจัยส่วนบุคคลนั้นจะต้องร่วมกันในลักษณะที่กำหนดซึ่งกันและกันกับปัจจัยทางด้านพฤติกรรมและสภาพแวดล้อมการที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลก็สามารถเปลี่ยนแปลงได้ด้วยการเปลี่ยนแปลงกระบวนการทางปัญญาซึ่ง Bandura ได้เสนอวิธีการที่จะเปลี่ยนกระบวนการทางปัญญาไว้ 3 ประการ คือ 1. การเรียนรู้โดยการสังเกต (Observational learning) 2. การกำกับตนเอง (Self-regulation) 3. การรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-efficacy) ซึ่งในทฤษฎีทางปัญญาสังคมนั้น เป็นทฤษฎีที่เน้นการสังเกตหรือเลียนแบบจากสิ่งแวดล้อมต่างๆเพื่อให้เกิดการพัฒนา (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2556, น. 48-52)

การสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน (Peer assist) เป็นกิจกรรมหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกันอยู่เสมอ คือ เพื่อนช่วยเพื่อนในลักษณะของการแนะนำกัน สอนกัน ซึ่งเป็นวิธีการที่ผู้เรียนให้ความสนใจมาก เพื่อนจะจัดกระบวนการเรียนการสอน เพื่อส่งเสริมความสามารถของผู้เรียน เช่น วิชาการด้านคอมพิวเตอร์ เพื่อให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการคิด การวางแผน การปฏิบัติ และการประเมินผล ให้ผู้เรียนมีโอกาสได้เรียนรู้ ได้พิจารณา และค้นพบความรู้ความสามารถของตนเอง ให้ผู้เรียนมองเห็นภาพลักษณ์ที่ควรจะเป็น ตัวตนในอุดมคติ และการเห็นคุณค่าตนเอง ต่อความสำเร็จในการเรียน สิ่งเหล่านี้จะช่วยหล่อหลอมให้ผู้เรียน รักและมีความพร้อมที่จะเรียน มีความสุขในการเรียนรู้ และร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างต่อเนื่อง เป็นต้น การให้คำปรึกษาแบบ “เพื่อนช่วยเพื่อน” หมายถึง การให้ความช่วยเหลือทางด้านจิตใจ ที่เป็นรากฐานสำคัญในการสนับสนุนผู้รับคำปรึกษาให้ดำเนินชีวิตอย่างอิสระ โดยปฏิสัมพันธ์ที่จะ “ให้” และ “รับ” ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันระหว่างเพื่อน ได้มาฟังความรู้สึกและเล่าเรื่องราวของตนเอง เพื่อสนับสนุนซึ่งกันและกัน เพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง มีความเข้มแข็งในการดำรงชีวิตได้อย่างอิสระ การเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นคู่หรือกลุ่มย่อย ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม คอยช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีการผลัดเปลี่ยนกันเป็นผู้สอนและผู้เรียน เพื่อให้ได้มาซึ่งความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งที่เรียน ครูผู้สอนมีบทบาทหน้าที่เป็นเพียงผู้ให้คำแนะนำและจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับผู้เรียน (อริศรี เลิศกิตติสุข และดวงกมล ลิ้มโกมุท, 2552)

นักการศึกษาหลายท่านได้ประมวลรูปแบบการสอนที่มีแนวคิดจากกลวิธีสอนการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ไว้หลากหลาย เช่น Miller, Barbeta and Heron (อ้างใน ประพนอม ดอนแก้ว, 2550, น. 14) ได้กล่าวถึง รูปแบบกลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนไว้หลายรูปแบบ คือ การสอนโดยเพื่อนร่วมชั้น (Classwide-peer tutoring) การสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น (Cross-age peer tutoring) การสอนโดยการจับคู่ (One-to-one tutoring) การสอนโดยบุคคลที่บ้าน (Home-based tutoring) และในประเทศไทยมีนักการศึกษาที่ใช้วิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน มาใช้หลากหลายวิธี ซึ่งผลที่ได้จากการทดลองการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนได้มีผลที่ช่วยในการพัฒนาได้หลายด้าน เช่น พัฒนาด้านการคิด การสังเกต การวิเคราะห์ แล้วส่งผลต่อความสามารถในการเรียนรู้ได้มากขึ้น

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้นำวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนมาใช้ในการสอนกีฬาว่ายน้ำท่าครอล สโตรค และท่ากรรเชียงโดยใช้การสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนโดยเพื่อนร่วมชั้น (Classwide-peer tutoring) เป็นการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนทั้งสองคนที่จับคู่กันมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน โดยให้ผู้เรียนทั้งสองสลับบทบาทกันเป็นทั้งผู้เรียนผู้สอนที่คอยถ่ายทอดความรู้ให้แก่ผู้เรียน และผู้เรียนซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับการสอน ยังทำให้ผู้เรียนต่างมีบทบาทในกิจกรรมการเรียนการสอนแลกเปลี่ยนความรู้ แลกเปลี่ยนทักษะซึ่งกันและกัน ทำให้มีการพัฒนาทักษะได้ดียิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลของการสอนว่ายน้ำแบบเพื่อนช่วยเพื่อนต่อความสามารถในการว่ายน้ำท่าครอลสโตรค และท่ากรรเชียง
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการว่ายน้ำท่าครอล สโตรค และท่ากรรเชียงจากการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับแบบปกติ
3. เพื่อศึกษาผลของการสอนว่ายน้ำที่ส่งผลต่อทัศนคติในการเรียนว่ายน้ำแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

วิธีดำเนินงานวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล นำข้อมูลที่รวบรวมได้มาวิเคราะห์ทางสถิติ ดังนี้ 1.สถิติพื้นฐานได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.ทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มโดยใช้สถิติ Independent sample t-test 3.ทดสอบความแตกต่างภายในกลุ่มโดยใช้ ANOVA with Repeated Measure 4.ทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 5.นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปตารางและความเรียง

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนิสิตชั้นปีที่1 มหาวิทยาลัยบูรพาที่ยังไม่เคยผ่านการเรียนว่ายน้ำที่ได้มาจากอาสาสมัครเข้าร่วมการวิจัย จำนวน 24 คน โดยมีลักษณะตามเกณฑ์การคัดเลือกเข้าร่วมการวิจัยตามคุณสมบัติต่อไปนี้ 1.เพศชาย 2.เป็นผู้ที่ไม่มีประสบการณ์ในการว่ายน้ำ 3.ไม่เป็นโรคผิวหนังหรือไม่เป็นโรคติดต่อใดๆ 4.ไม่แพ้สารเคมีในน้ำ 5.สุขภาพดี (PAR-Q)

กลุ่มตัวอย่างทั้ง 24 คน จะถูกสุ่มอย่างง่าย เพื่อแบ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างในการทดลองและกลุ่มควบคุมจำนวนกลุ่มละ 12 คน โดย กลุ่มควบคุมจะเป็นกลุ่มที่มีการเรียนการสอนแบบปกติ ส่วนกลุ่มที่ 2 จะเป็นกลุ่มที่มีการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

วิธีการทดลอง

หลังจากที่ได้รับ/ลงนามในใบยินยอมเข้าร่วมวิจัยแล้ว กลุ่มตัวอย่างถูกแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม (กลุ่มทดลอง/กลุ่มควบคุม) กลุ่มละ 12 คน โดยการสุ่มอย่างง่าย จากนั้น ผู้วิจัยได้ทำการทดลองโดยให้กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมเรียนตามแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และการทดลองใช้เวลา 8 สัปดาห์

วิธีการเก็บข้อมูล

การเก็บข้อมูลแบ่งเป็น 2 ระยะ คือ 1) ระยะก่อนการทดลอง และ 2) ระยะหลังการทดลองโดยทำครอล สโตรค ทำการทดลองในสัปดาห์ที่ 2 และสัปดาห์ที่ 4 ส่วนท่ากรรเชียง ทำการทดลองในสัปดาห์ที่ 6 และสัปดาห์ที่ 8 ที่ผู้วิจัยได้ให้กลุ่มตัวอย่างทำการทดสอบการว่ายน้ำท่าครอล สโตรค และท่ากรรเชียง เป็นช่วงๆ หลังสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 ด้วยวัดทักษะพื้นฐานตามวิธีการของ สุภาญดา คงสมรส (2553) และมี ผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ประเมินร่วมด้วย รวมทั้งการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง (กลุ่มทดลอง) โดยแบบสัมภาษณ์เป็นแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างจำนวน 3 ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น (ค่า IOC = 1.0)

ผลการวิจัย

ตอนที่ 1

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสามารถในการว่ายน้ำท่าครอล สโตรค และ ท่ากรรเชียงของกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนและกลุ่มปกติ

รูปแบบการสอน		ท่าครอล สโตรค			ท่ากรรเชียง		
		Pre-test	สัปดาห์ที่ 2	สัปดาห์ที่ 4	Pre-test	สัปดาห์ที่ 6	สัปดาห์ที่ 8
เพื่อนช่วยเพื่อน	\bar{x}	2.167	10.917	11.667	1.750	10.750	11.583
	S.D.	0.389	0.996	0.778	0.754	1.138	0.515
ปกติ	\bar{x}	2.167	10.250	11.000	1.667	10.083	11.083
	S.D.	0.577	1.138	1.044	0.778	1.564	1.165

ผลของการสอนว่ายน้ำแบบเพื่อนช่วยเพื่อนต่อความสามารถในการว่ายน้ำท่าครอล สโตรค และ ท่ากรรเชียง

การสอนว่ายน้ำแบบเพื่อนช่วยเพื่อนมีผลต่อการพัฒนาความสามารถในการว่ายน้ำ ตั้งแต่ระยะก่อนการทดลองจนถึงระยะสิ้นสุดการทดลองของการว่ายน้ำท่าครอล สโตรค พบว่า การสอนว่ายน้ำแบบเพื่อนช่วยเพื่อนทำให้ความสามารถในการว่ายน้ำทั้ง 2 ท่า มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องดังนี้ ระยะก่อนการทดลอง (\bar{x} = 2.167, S.D. = 0.389) ระยะสัปดาห์ที่ 2 (\bar{x} = 10.917, S.D. = 0.996) และในระยะสัปดาห์ที่ 4 (\bar{x} = 11.667, S.D. = 0.778) ในการว่ายน้ำท่ากรรเชียง พบว่า ระยะก่อนการทดลอง (\bar{x} = 1.750, S.D. = 0.754) ระยะสัปดาห์ที่ 6 (\bar{x} = 10.750, S.D. = 1.138) และในระยะสัปดาห์ที่ 8 (\bar{x} = 11.583, S.D. = 0.515) (รายละเอียดในตารางที่ 1)

ผลของการสอนว่ายน้ำแบบปกติต่อความสามารถในการว่ายน้ำท่าครอล สโตรค และท่ากรรเชียง

การสอนว่ายน้ำแบบปกติมีผลต่อการพัฒนาความสามารถในการว่ายน้ำ ตั้งแต่ระยะก่อนการทดลองจนถึงระยะสิ้นสุดการทดลองของการว่ายน้ำท่าครอล สโตรค พบว่า การสอนว่ายน้ำแบบเพื่อนช่วยเพื่อนทำให้ความสามารถในการว่ายน้ำทั้ง 2 ท่า มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ดังนี้ ระยะก่อนการทดลอง (\bar{x} = 2.167, S.D. = 0.577) ระยะสัปดาห์ที่ 2 (\bar{x} = 10.250, S.D. = 1.138) และในระยะสัปดาห์ที่ 4 (\bar{x} = 11.000, S.D. = 1.044) ในการว่ายน้ำท่ากรรเชียง พบว่า ระยะก่อนการทดลอง (\bar{x} = 1.667, SD = 0.778) ระยะสัปดาห์ที่ 6 (\bar{x} = 10.083, S.D. = 1.564) และในระยะสัปดาห์ที่ 8 (\bar{x} = 11.083, S.D. = 1.165) (รายละเอียดในตารางที่ 1)

ถึงแม้การเรียนการสอนว่ายน้ำของกลุ่มการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนและแบบปกติจะมีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ของคะแนนความสามารถใกล้เคียงกันทั้ง 2 กลุ่ม แต่เมื่อสังเกตจากการกระจายของคะแนนความสามารถภายในกลุ่ม (S.D.) ของกลุ่มการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน เห็นว่าการกระจายของข้อมูลน้อยกว่ากลุ่มการเรียนแบบปกติในทุกๆ ระยะของการทดสอบ ทำให้ทราบถึงการพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในกลุ่มการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่การพัฒนาความสามารถไปพร้อมๆกันทั้งกลุ่มดีกว่ากลุ่มที่เรียนแบบปกติ

ตอนที่ 2

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบความสามารถในการว่ายน้ำท่าครอล สโตรค จากการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับแบบปกติ (สัปดาห์ที่ 1 2 และ 4)

กลุ่ม	สัปดาห์ที่ 1	สัปดาห์ที่ 2	สัปดาห์ที่ 4	F	p-value	partial η^2
	\bar{x}	\bar{x}	\bar{x}			
เพื่อนช่วยเพื่อน	2.167	10.917	11.667	1133.000	.000	.990
ปกติ	2.167	10.250	11.000	545.421	.000	.980
Mean Difference	.000	.667	.667			
F-Statistics	.000	2.331	3.143			
p-value	1.000	.141	.090			
partial η^2	.000	.096	.125			

Wilk' Lambda = 0.867, Multivariate F-Statistics = 1.019, p-value = 0.405, partial η^2 = 0.133

เปรียบเทียบความสามารถในการว่ายน้ำท่าครอล สโตรค จากการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับแบบปกติ

ผลการเปรียบเทียบทักษะกีฬาว่ายน้ำในท่าครอล สโตรค ระหว่างกลุ่มการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับกลุ่มการเรียนรู้แบบปกติในทุกๆระยะของการทดลอง พบว่า พัฒนาการของการว่ายน้ำท่าครอล สโตรค ในภาพรวมระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่มีความแตกต่างกัน (Wilk' Lambda = 0.867, Multivariate F-Statistics = 1.019, p-value = 0.405, partial η^2 = 0.133) (รายละเอียดในตารางที่ 2) แต่วิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน (F = 1133.000, partial η^2 = 0.990) เป็นวิธีที่สามารถพัฒนาความสามารถในการเรียนว่ายน้ำท่าครอล สโตรคได้ดีกว่าการเรียนรู้แบบปกติ (F = 545.421, partial η^2 = 0.980) เมื่อดูจากการกระจายของข้อมูล (S.D.) การเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนนั้นยังมีค่าการกระจายน้อยกว่าการเรียนรู้แบบปกติ (รายละเอียดในตารางที่ 1)

เปรียบเทียบความสามารถในการว่ายน้ำท่ากรรเชียง จากการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับแบบปกติ

ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติในทุกๆระยะของการทดลอง พบว่า พัฒนาการของการว่ายน้ำท่ากรรเชียง ในภาพรวมระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่มีความแตกต่างกัน (Wilk' Lambda = 0.911, Multivariate F-Statistics = 0.653, p-value = 0.591, partial η^2 = 0.089) (รายละเอียดในตารางที่ 3) แต่วิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน (F = 519.426, partial η^2 = 0.979) และวิธีการสอนแบบปกติ (F = 626.241, partial η^2 = 0.983) สามารถพัฒนาความสามารถในการเรียนว่ายน้ำท่ากรรเชียงได้ดีใกล้เคียงกัน แต่เมื่อดูจากการกระจายของข้อมูล (S.D.) การเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนนั้นยังมีค่าการกระจายน้อยกว่าการเรียนรู้แบบปกติ (รายละเอียดในตารางที่ 1)

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบความสามารถในการว่ายน้ำท่ากรรเชียง จากการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับแบบปกติ (สัปดาห์ที่ 5 6 และ 8)

กลุ่ม	สัปดาห์ที่ 5	สัปดาห์ที่ 6	สัปดาห์ที่ 8	F	p-value	partial η^2
	\bar{X}	\bar{X}	\bar{X}			
เพื่อนช่วยเพื่อน	1.750	10.750	11.583	519.426	.000	.979
ปกติ	1.667	10.083	11.083	626.241	.000	.983
Mean Difference	.083	.667	.500			
F-Statistics	.071	1.425	1.850			
p-value	.792	.245	.188			
partial η^2	.003	.061	.078			

Wilk' Lambda = 0.911, Multivariate F-Statistics = 0.653, p-value = 0.591, partial η^2 = 0.089

ตอนที่ 3 การสัมภาษณ์ทัศนคติต่อการเรียนว่ายน้ำแบบเพื่อนช่วยเพื่อน การสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับทัศนคติที่มีต่อการเรียนว่ายน้ำแบบเพื่อนช่วยเพื่อน จากข้อคำถาม 3 ข้อ พบว่า

1. ความเข้าใจในการเรียนว่ายน้ำ

ในการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนทำให้ทราบถึงข้อผิดพลาดของเพื่อนและของตนเองทำให้เกิดความเข้าใจท่าทาง ขั้นตอน วิธีการว่ายน้ำมากขึ้น และวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดต่างๆในการว่ายน้ำ แล้วยังสามารถนำไปพัฒนาต่อยอดในการนำไปสอนหรือแนะนำผู้อื่นต่อได้

2. ความรู้สึกในการเรียนว่ายน้ำ

ในการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในการปฏิบัติ เกิดความสนุกสนาน เพราะมีเพื่อนคอยให้คำแนะนำ แก้ไข ในข้อผิดพลาดต่างๆ โดยวิธีการพูด และความเป็นกันเองระหว่างเพื่อนกับเพื่อน ทำให้เกิดความรู้สึกทางจิตใจที่ดีว่าการเรียนผ่านครูผู้สอนโดยตรง และไม่เกิดความเกร็งในการเรียน

3. พฤติกรรมในการเรียนว่ายน้ำ

ในการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนทำให้ผู้เรียนได้พูดคุยกันมากขึ้น มีความมั่นใจในการปฏิบัติ เกิดความสนุกสนานในการเรียน ได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน แนะนำกัน และมีความเข้าใจในการเรียนไม่ว่าจะเป็น ด้านขั้นตอนวิธีการว่ายน้ำ ด้านทักษะ และการปฏิบัติต่างๆมากขึ้น

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยทั้ง 3 ประเด็น สามารถอภิปรายผล ดังนี้

1. การสอนว่ายน้ำแบบเพื่อนช่วยเพื่อนสามารถพัฒนาความสามารถในการว่ายน้ำท่ากรรเชียง สโตรค และท่ากรรเชียงได้อย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่ระยะก่อนการทดลองจนถึงระยะสิ้นสุดการทดลอง และช่วยเพิ่มความสามารถของทักษะกีฬาได้ เช่น เดียวกับการเพิ่มทักษะการเล่นกีฬาวอลเลย์บอล (ประνομม ดอนแก้ว, 2550) หรือแม้แต่ในด้าน

วิชาการก็สามารถช่วยทำให้การเรียนรู้มีพัฒนาการมากขึ้นหลังการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน (วันวิญญู สรณารักษ์, 2554; อารยันต์ แสงนิกุล, 2546; พรธพร ศรีลัมพ์, 2547) และวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนยังสามารถพัฒนาทักษะทางการเรียนรู้ได้ดีกว่าวิธีการสอนแบบปกติ (นุชนาฏ เทพพิทักษ์ศักดิ์, 2542; อภินัน อรกุล, 2543)

2. การพัฒนาความสามารถของการสอนว่ายน้ำท่าครอล สโตรค และท่ากรรเชียง ของวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนและวิธีการสอนแบบปกติ เมื่อนำผลการทดลองมาเปรียบเทียบกันทำให้เห็นว่า ผลการทดลองตั้งแต่ระยะก่อนการทดลองจนถึงระยะสิ้นสุดการทดลอง ไม่มีความแตกต่างกันของวิธีการสอน 2 วิธี อาจเป็นเพราะว่าผู้เข้าร่วมวิจัยทั้ง 2 กลุ่ม เป็นผู้ที่มีความสนใจและอาสาสมัครเข้ามาเพื่อที่จะเรียนว่ายน้ำจึงมีความคิด ความกระตือรือร้น และความตั้งใจในการปฏิบัติเพื่อให้ตนเองบรรลุเป้าหมาย ทำให้ผลของการพัฒนาความสามารถในการเรียนว่ายน้ำของทั้ง 2 กลุ่ม ไม่มีความแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีแรงจูงใจทางการกีฬา (กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2556, น. 40) ที่กล่าวว่า แรงจูงใจมีอิทธิพลต่อรูปแบบความคิดและผลักดันให้เกิดพฤติกรรม เป็นตัวขับเคลื่อนพฤติกรรมเพื่อตอบสนองความต้องการที่พึงปรารถนาให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ เช่น ผู้เรียนมีความสนใจในการเรียนว่ายน้ำจึงทำให้เกิดความพยายาม ซึ่งส่งผลให้สามารถปฏิบัติได้ดีไม่ต่างกัน

3. การเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนทำให้ผู้เรียนมีทัศนคติในการเรียน การที่ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีเพราะการทราบถึงข้อผิดพลาดของเพื่อนและของตนเอง ทำให้เกิดความเข้าใจทำทาง ขั้นตอน วิธีการว่ายน้ำมากขึ้น และวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดต่างๆในการว่ายน้ำ แล้วยังสามารถนำไปพัฒนาต่อยอดในการนำไปสอนหรือแนะนำผู้อื่นต่อได้และทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนาน มีเพื่อนคอยให้คำแนะนำ แก้ไขในข้อผิดพลาดต่างๆ วิธีการพูดและความเป็นกันเองระหว่างเพื่อนกับเพื่อนทำให้เกิดความรู้สึกทางจิตใจที่ดีว่าการเรียนผ่านครูผู้สอนโดยตรง ไม่เกิดความเกร็งในการเรียน ทำให้ผู้เรียนได้พูดคุยกันมากขึ้น ได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน แนะนำกัน และมีความเข้าใจในการเรียนไม่ว่าจะเป็น ด้านขั้นตอนวิธีการ ด้านทักษะ และการปฏิบัติต่างๆมากขึ้น (วิไลวรรณ พิมพ์สิงห์, 2553; จันทร์เพ็ญ บำรุง, 2547)

ข้อเสนอแนะ จากผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

ผู้ฝึกสอนกีฬาว่ายน้ำสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการสอนได้ เนื่องจากการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนสามารถพัฒนาการเรียนรู้ด้านทักษะได้ดี และสามารถทำให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรจะมีการวัดและประเมินทักษะความสามารถในกีฬาประเภทอื่นๆ

2.2 ควรทำการศึกษาวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับวิธีการการสอนในรูปแบบอื่นๆ และศึกษาตัวแปรให้มีความหลากหลายเพิ่มขึ้น

2.3 ควรมีการศึกษาในเรื่องของช่วงอายุ เพศ ในกีฬาชนิดต่างๆให้มีความหลากหลายมากขึ้น เพราะอาจส่งผลดีต่อผู้ที่มีความสนใจในการออกกำลังกายหรือเล่นกีฬา โดยใช้รูปแบบเทคนิค และวิธีการสอน ทำให้ผู้ที่สนใจเกิดความเข้าใจในกระบวนการง่ายขึ้นและมีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรง เกิดความสนุกสนาน เป็นต้น

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยในการทำวิทยานิพนธ์จาก คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยบูรพา

เอกสารอ้างอิง

- กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (2556) **จิตวิทยาการศึกษา** พิมพ์ที่ สำนักงานกิจการโรงพิมพ์ องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึกในพระบรมราชูปถัมภ์ 2/9 ซอยกรุงเทพฯ-นนทบุรี 31 เขตบางซื่อ กรุงเทพฯ
- จันทร์เพ็ญ บำรุง (2547) **การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1** ปรินญาการศึกษามหาบัณฑิต หลักสูตรและการสอน: มหาวิทยาลัย มหาสารคาม
- เทเวศร์ พิริยะพูนท์. (2534) **เอกสารคำสอนวิชาว่ายน้ำ** ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ
- นิวัฒน์ ฤกษ์กังวาน (2552) **ผลการฝึกด้วยโปรแกรมว่ายน้ำระยะไกลที่มีต่อความสามารถในการว่ายน้ำท่า รอว์ลของนักกีฬาว่ายน้ำเยาวชน รุ่นอายุ 13 – 14 ปี** ปรินญาานิพนธ์. กศ.ม. (พลศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- นุชนาฏ เทพพิทักษ์ศักดิ์ (2542) **การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านเร็ว วิชาภาษาไทย ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 ด้วยวิธีสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนและวิธีสอนแบบปกติ** วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (ประถมศึกษา) มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ประนอม ดอนแก้ว (2550) **การใช้กลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหว ทางกายในการเล่นวอลเลย์บอลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเวียงมอกวิทยา** ปรินญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว): มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2529) **ว่ายน้ำกีฬาสำหรับทุกคน.** กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ยูไนเต็ดบุคส์
- วิไลวรรณ พิมพ์สิงห์ (2553) **ผลการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนเรื่องนาฏศิลป์ไทย** **สาระ การเรียนรู้นาฏศิลป์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1**(การศึกษาค้นคว้าอิสระ) มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
- พรรณพร ศรีลัมภ์ (2547) **ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียงที่มีอายุ ระหว่าง 12-15ปี** **โดยวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน** (ปรินญาานิพนธ์) กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ
- ระลึก สัทธาพงศ์ (2524) **ผลการใช้สารเคมีทางผิวหนังต่อความเร็วในการว่ายน้ำ** วิทยานิพนธ์ คม. (พลศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- วันวิธู สรณารักษ์ (2554) **การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาเศรษฐศาสตร์จุลภาค 1 โดยการ เรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักศึกษาหลักสูตรบัญชี(งานวิจัยในชั้นเรียน)** กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
- ว่ายน้ำ รวมกฎ กติกา และพื้นฐานการเล่น (พิมพ์ครั้งที่ 14) (2557) สถานที่พิมพ์: บริษัทสกายบุ๊กส์ จำกัด

สุภาณูดา คงสมรส (2553) การสร้างแบบประเมินค่าทักษะกีฬาว่ายน้ำ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

ปีที่ 1 โรงเรียนสาริต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

(พลศึกษา): บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาชาติ (2556) ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม (พิมพ์ครั้งที่ 14) สถานที่พิมพ์:

สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อภิรักษ์ อรกุล (2543) การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านเชิงวิเคราะห์วิชาภาษาไทยชั้นประถมศึกษา

ปีที่ 5 ด้วยวิธีสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนและวิธีสอนแบบปกติ (วิทยานิพนธ์) มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

อารยันต์ แสงนิกุล (2546) การพัฒนาแผนการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนกลุ่ม สาระการเรียนรู้

ภาษาไทยเรื่อง ขุนช้างขุนแผน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปรินญาการศึกษามหาบัณฑิต หลักสูตร

และการสอน: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

อรศิริ เลิศกิตติสุข และดวงกมล ลิ้มโกมุต (2552) การสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

<http://www.thaigoodview.com/node/42182> ออนไลน์ วันที่ 22 เมษายน 2559